

TEXT TILL UTSTÄLLNINGEN AVANTGARDET RÖDA STEN, VÅREN 2003

50-talet .

Fönstret mot gården. Utedass och vedbod. Färjenäs. Nynäs bostäder. Gitarr på magen. Fick den 58. What You've Done To Me. Och Teddy Bear. Och Rock-Boris och Olga i Flunsåsparken vid Släta Damm.

Hette Kul I backen då. Bäst var unga Hedenbratt. Fick man inte låtsas om. Det var ju jazz. Om rock & roll traskade före eller efter gardet ? Det vet fan.

Somliga jazzmusikanter fick skaffa andra jobb. En tröst är väl att det också drabbade rockarna.

Det som en stund är före gardet hamnar lätt i arriär. Tiden är brutal. En gång nytt blir snabbt gammalt. Förr var jag alltid yngst. Till exempel.

60talet.

Medborgarhuset . Gamlestan. Popbandstävling. Varje år.

Baslådor med en ynka 12-tummare i. Tunga. Stora som fan. Hissades upp på scen med block och talja. Ståltrådspop. Banden delas upp. Somliga stack till eftertruppen direkt för här uppstod moderna "dans-band" då Flamingos var för taskiga för att ens härma the Shadows. Det verkliga avantgardet döpte eländet till dödmansgrepp-musik. Fick dom väl tag i ett ackord släppte dom det aldrig....

Spotnicks Winberg kallades för Hake-Bosse och bevakade aggressivt sina ekomaskiner.

Sen åkte Apaches till Hamburg. Dit i Spotnicksanda. Hem med beat-musik . Hade sålt alla ekon. Plötsligt vågade man tafs på musik som man bara bytt med varann på platta. (David Billhäll bytte Jimmy Reed's Greatest Hits mot Muddy på Newport).

Vågar man spela sånt? Tunga, svarta farbröder stod plösligt på tåspetsarna via nytolkare från London med omnejd.

Vi lirade Bo Diddley lika tidigt som dom. Somliga texter kunde vi inte men cowboyengelskan satt från matinefilmer med Errol Flynn (alla skrek 1-0 när dom pussades!) på Kaparen, Röda Sten och Fyren. Dit man kom med Färjan 2.

Polisen gjorde chock till häst mot långhåriga i kö för biljetter till Stones i Mässhallen. Som vanligt. Tidigt 1965. Fast alla var så snälla! Inte minst Martin från söder om stan som spelade gitarr och klättra' upp i ett träd utanför Park Avenue, vinkade till Keith Richards, ramlade ner och bröt amen. Allt för konsten.

På Nalen hade man inte sett långhårsband förr och på somliga fik höll man på att bli ihjälslagen. Men på pråmen Liverpool spelade Linking Louisiana Peps från Hässleholm och hördes snart också i Göteborg på mörka ställen som Cozy Corner.

Sent 65 hälsade slipsarna Colliander och Karlsson på i replokalen under Jättestens ungdomsgård och ville veta hur man öppnade popklubb. Nån hade ärvt nåt. Cue Club. Bra tid i stan. 400 band. Alla började på nån gård: byt replokal mot spelning. Jättestens, Kålltop, Nylöse och Bagargården.

Popband från Stockholm sket vi i (Glanzeliuss säger att beatet var tyngre här i stan redan på 40-talet). Gin House kom från gårdarna. Blev Nynningen och Tottas sen. Bra redan då.

Vi var seriösa bluesstudenter. Fast inte som de engelska som sa till Big Bill Broonzy att man var oäkta bluesman om man använde elgitarr. (Broonzy lyssnade snällt och lydde). Muddy Waters sket i vilket och drack gärna champagne ur damskor.

Bästa konsert i livet var 1970. Cue hade blivit fint i kanten. Kallades Gustavus Adolfus för det skulle bli jubileum i stan. Muddy gick på kryckor men svängde mördande och folk svimmade och kom inte ur fläcken.

Brokaderna på väggarna hjälpte inte. Nån fick inte komma in och sköt Styrbjörn för det. Det var året därpå.

70talet

I sann jubileumsyra öppnades och stängdes Hagahuset eftersom det gick åt fel håll. Politik. Hamnstrejker. R-arna frågade om vi var för eller emot Den Svenska Arbetarklassen. Vi var för. Sprängkullen. Musikens Makt. Nacksving.

Men var på Svinesundsbron gick gränsen för norska Folkets musik och svenska Folkets musik. Svara på det din jävvla käppkines!

Afzelius slaggade på golvet i ständiga tvister med olika fruar men sjöng ändå och vi höll Fogden på mattan. Ett tag. Wiehe hävdade att rockmusik var intellektuell. Fel, sa jag.

Det stavas emotionell.

På ölbackar stod Nationalteatern och frågade Sune om dom fick knäppa hans blåser. Kärv och trotsig musik av Melander och Dageby under några år då det som kom från golvet nådde ut. Man var barn av sin tid och det inkluderade vemod.

Det var inte lätt att avvika. Då heller. Lite svinn får man räkna med för avantgardets sak. Vi voro dock tusenden.

Sen kom folk från Askim och Hovås och lånade fjädrar och kallade sig punkare. Hade inte hört Eddie Cochran och trodde allt var nytt. Som vanligt. Men Wadling var bra när han vrålade rånka med Knugens Hof och att Attentat skulle bli hejklacksledare för Gais kunde redan höras.

80talet

ANCgalan var bra. Inte välgörenhet! Ett och ett halvt år därefter och Frontline rock och man fick inte skämta med Mugabes vicepresident. Han hette Banana. Efter Republic.

Och Tottas bluesband bokade vi i New York och på Lone Star Café fick dom inte nog. I baren i Boston stod tvenne damer. Torsten gjorde entre. Med bakåtstruket hår. I'm your Saturday nite boogie-woogie man! Wow, sa den ena till den andra.

Det var varken avant eller arriär utan bara garde.

Om annat får andra tala. Är det tisdag är det speedway.

Zimmerman sa; jag har noterat några ting på denna tegelmur. Hjälp mig nu att skicka iväg den.

Tommy Rander